

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określił, że J. K. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, określając wysokość zadłużenia wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji na łączną kwotę 55.524,36 zł, w tym z tytułu składek:

- na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2006 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 18.265,95 zł należności głównej, odsetki w kwocie 16.559,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 35,20 zł;

- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2007 r. do marca 2011 r. w kwocie 9.472,88 zł należności głównej, odsetki w kwocie 8.262,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 21,30 zł;

- na Fundusz Pracy za okres od lipca 2007 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 1.532,63 zł należności głównej, odsetki w kwocie 1.367,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 8,40 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 23 ust. 1 w/w ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że odsetki będą naliczane nadal, do dnia zapłaty i włącznie z tym dniem.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że płatnik składek nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 - obliczania, potrącania z dochodów ubezpieczonych, rozliczania oraz opłacania należnych składek. Wskazał także, że zawiadomił płatnika składek o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określania wysokości należności z tytułu składek, wzywając do złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastrzegł także, iż brak uregulowania określonego decyzją zobowiązania wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, w terminie miesiąca od otrzymania decyzji spowoduje przymusowe ściągnięcie należności w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

/decyzja k. 12-12 odwrót akt ZUS/

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym dnia 28 grudnia 2017 r. wnioskodawca J. K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o uchylenie decyzji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania. W uzasadnieniu płatnik składek zakwestionował sposób prowadzenia postępowania przez organ rentowy, poprzedzający wydanie decyzji, a nadto podniósł zarzut przedawnienia należności, wskazując, że w stosunku do niego nie podjęto żadnych działań skutkujących zawieszeniem, czy też przerwaniem biegu przedawnienia.

/odwołanie k. 3-6/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 stycznia 2018 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji, wskazując, że łączna kwota zadłużenia wynosi 55.524,36 zł. Ponadto ustosunkowując się do zarzutów wskazanych w odwołaniu wyjaśnił, że w dniu 1 września 2017r. ZUS wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, FP i FGŚP (zawiadomienie odebrane w dniu

21 września 2017r.) a następnie zawiadomieniem z dnia 27 września 2017r - wysłane w dniu 28 września 2017r. poinformowano płatnika o zakończeniu postępowania dowodowego (zawiadomienie odebrane w dniu 17 października 2017r.). W dniu

27 września 2017r złożono w Oddziale pełnomocnictwo dla adwokata A. R. do czynnego udziału w postępowaniu. Z uwagi na fakt, że wpływ pełnomocnictwa pokrywał się z wysłaniem Panu J. K. zawiadomienia o zakończeniu postępowania, w którym wyznaczony został 7 dniowy termin na zapoznanie się z zebrany materiał oraz zgłoszenie

ewentualnych zastrzeżeń, nie wyznaczono kolejnego terminu. Płatnik składek ani jego pełnomocnik w określonym terminie nie zapoznawali się z materiałami w sprawie, nie złożyli żadnych innych wniosków/ wyjaśnień, w związku z czym w dniu 7 listopada 2017r wydano decyzję określającą zadłużenie. Pełnomocnik strony zgłosił się do ZUS I Oddział w Ł. w dniu 14 grudnia 2017r. i otrzymał wgląd do wszelkich dokumentów dotyczących powyższej sprawy. Pełnomocnik nie zakwestionował wówczas zakresu udostępnionych dokumentów tj. rozliczenia konta, wszczęcia, zakończenia postępowania oraz decyzji określającej zadłużenie. Określone w w/w decyzji zaległości dotyczą należności wciąż wymagalnych, gdyż zgodnie z art. 24 ust. 5b,5f ustawy o systemie ubezpieczeń doszło do zawieszenia biegu przedawnienia poprzez następujące czynności:

1. prowadzono postępowanie egzekucyjne przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł.. W dniu 25 stycznia 2011r. ubezpieczonemu wręczono tytuły wykonawcze za okresy od 06/2006r. - 03/2011r. Z uwagi na brak majątku w dniu 15 marca 2016r Urząd Skarbowy wydał postanowienie w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego i zwrócił tytuły wykonawcze z protokołem nieściągalności. Biorąc powyższe pod uwagę bieg terminu przedawnienia należności za okres od 06/2006r został zawieszony od 25 stycznia 2011r. do 15 marca 2016r. Uwzględniając powyższy okres zawieszenia składka za m-c 06/2006r przedawni się w dniu 16 marca 2021r.

2. zawiadomieniem z dnia 1 września 2017r. znak: RWA (...) doręczonym w dniu 21 września 2017r. podjęto czynności dla wydania przedmiotowej decyzji jako kolejne czynności zmierzające do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Ponownie doszło do zawieszenia biegu przedawnienia od 21 września 2017r. do dnia zakończenia tego postępowania.

Ponadto ZUS podniósł, że płatnik był wielokrotnie informowany o zadłużeniu na koncie między innymi - upomnieniem z dnia 14 października 2008r. - odbiór

21 października 2008r, upomnieniem z dnia 9 lipca 2009r. - odbiór 20 lipca 2009r. w dniach 31 lipca 2008r., 1 grudnia 2008r., 6 marca 2009r. składał wnioski o raty. Z uwagi na niespełnienie ówczesnych warunków wnioski nie zostały rozpatrzone

/odpowiedź na odwołanie – k. 9-10/

Na rozprawie w dniu 16 października 2018 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o jego odrzucenie – jako złożonego przez osobę nieuprawnioną.

/stanowisko pełnomocników stron - 00:03:15- 00:04:27- płyta CD k. 32/

Postanowieniem z dnia 16 października 2018 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie J. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 7 listopada 2017 roku oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie podlegało odrzuceniu na podstawie art. 477⁹ § 1 kpc, podnosząc, że pełnomocnictwo zostało udzielone przez ubezpieczonego adwokatowi z dniem 27 czerwca 2018 roku, co oznacza, że w dacie złożenia odwołania pełnomocnik strony nie był umocowany do jego reprezentacji i występowania w jego imieniu.

/postanowienie Sądu Okręgowego z uzasadnieniem – k.34,37-42/

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2018 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu zażalenia J. K. na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 października 2018 roku, uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Apelacyjny podniósł, że w sprawie nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości dokonania samego konstytutywnego aktu udzielenia pełnomocnictwa. Co można stwierdzić mimo braku w aktach organu pełnomocnictwa z września 2017 roku. Niezależnie bowiem od zakresu dokumentu pełnomocnictwa,

który został przedłożony w postępowaniu przed organem, to fakt ten wykazywał wolę mocodawcy ustanowienia skonkretyzowanego pełnomocnika, który podjął czynności w sprawie także w postępowaniu sądowym. Nadto fakt złożenia odwołania zgodnie z jego wolą, J. K. potwierdził w toku niniejszego postępowania. Sąd II instancji wskazał, że myli się bowiem także Sąd Okręgowy wykluczając dopuszczalność zatwierdzenia przez stronę w trybie art.97 k.p.c. czynności dokonanych przez osobę nie legitymującą się pełnomocnictwem, ale mogącą być pełnomocnikiem strony w chwili dokonywania czynności. Działanie takie jest nie tylko dopuszczalne ale i konieczne (patrz bliżej - SN postanowienie z dnia 6 kwietnia 2016 r IV CZ 17/16; z dnia 29 września 1998 roku II CKN 529/97 /legalis/). W przeciwieństwie do sytuacji, gdy czynności dokonuje pełnomocnik nienależycie umocowany ,czyli taki, który nie może być pełnomocnikiem w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c., co w niniejszym stanie faktycznym nie występowało.

/postanowienie Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem – k.64-66 odwrót/

W piśmie procesowym z dnia 18 lutego 2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, w szczególności w zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia należności składkowych. Dodatkowo podniósł, że warunkiem sine qua non zawieszenia biegu terminu przedawnienia jest zawiadomienie dłużnika o czynnościach zmierzających do wyegzekwowania należności z tytułu składek. Tymczasem cała korespondencja adresowana do dłużnika J. K. w niniejszej sprawie kierowana była na adres: ul. (...), który nie jest adresem zamieszkania, ani adresem zameldowania, ani tym bardziej adresem korespondencyjnym dłużnika. Organ rentowy miał wiedzę w zakresie aktualnego adresu korespondencyjnego dłużnika, tj. przy ul. (...), (...)-(…) Ł., bowiem część korespondencji, w tym odebrane przez J. K. „zawiadomienie o wszczęciu postępowania” z dnia 1 września 2017 r. skierowane zostało przez organ na ten właśnie jedyny prawidłowy adres zamieszkania dłużnika. Organ rentowy nie wykazał jakoby doszło do zawieszenia terminu przedawnienia należności wobec dłużnika, nie udowodnił bowiem, aby doręczył dłużnikowi zawiadomienie o jakiegokolwiek czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek.

/pismo pełnomocnika wnioskodawcy – k.76-78/

W piśmie z dnia 8 marca 2019 roku pełnomocnik organu rentowego wskazał, że w stosunku do wierzytelności objętych sporną decyzją od dnia 25 stycznia 2011 roku prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które zakończyło się postanowieniem Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. z dnia 15 marca 2016 roku o umorzeniu postępowania ze względu na brak skuteczności. Zgodnie z przepisem art. 24 ustęp 5b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został powiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. W stosunku do należności objętych zaskarżoną decyzją, obejmujących okres czasu od czerwca 2006 roku do marca 2011 roku, bieg wówczas obowiązującego dziesięcioletniego terminu przedawnienia, został więc zawieszony na okres czasu od 25 stycznia 2011 roku do 15 marca 2016 roku. Między terminem wymagalności najstarszej zaległości objętą zaskarżoną decyzją (czerwiec 2006 roku) a początkiem zawieszenia biegu terminu przedawnienia, to jest dniem 25 stycznia 2011 roku, upłynęło niewiele ponad cztery i pół roku. Po zakończeniu postępowania egzekucyjnego z pierwotnie obowiązującego okresu przedawnienia pozostało więc niewiele ponad pięć lat. Od 16 marca 2016 roku biegnie w stosunku do tej wierzytelności nadal okres przedawnienia, ale nie wynosi on ponad pięć lat, tylko dokładnie pięć lat, które należy liczyć od tego dnia. Skrócenie o kilka miesięcy okresu przedawnienia w stosunku do wierzytelności za czerwiec 2006 roku jest związane z wejściem w życie od dnia 1 stycznia 2012 roku nowych przepisów o pięcioletnim okresie przedawnienia liczonym od dnia, w którym wierzytelność stała się wymagalna. Nowy pięcioletni okres przedawnienia stosuje się także wobec składek, które stały się wymagalne przed 1 stycznia 2012 roku, ale jego bieg rozpoczyna się w dniu 1 stycznia 2012 roku. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 roku nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Kwestię obliczenia okresu przedawnienia wskazanego do należności za czerwiec 2006 roku należy analogicznie stosować do wskazanych w zaskarżonej decyzji należności z późniejszym terminem wymagalności. Konkludując pełnomocnik ZUS wskazał, że należności z tytułu składek objęte zaskarżoną decyzją nie były przedawnione w dniu jej wydania. Najstarsza z nich, tak samo zresztą jak pozostałe wskazane w decyzji, przedawniła się dopiero w dniu

16 marca 2021 roku, czyli po upływie pięcioletniego okresu przedawnienia, obowiązującego od 1 stycznia 2012 roku. Między 1 styczniem 2012 roku, a 15 marcem 2016 roku bieg terminu przedawnienia był zawieszony ze względu na postępowanie egzekucyjne trwające od 25 stycznia 2011 roku do 15 marca 2016 roku. Upływ pięcioletniego okresu przedawnienia jest w takiej sytuacji liczony od dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. Pełnomocnik organu rentowego wyjaśnił także, że niezasadny jest także zarzut płatnika składek, jakoby organ rentowy nie „doręczył dłużnikowi zawiadomienia o jakiegokolwiek czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek”. Z akt załączonego postępowania egzekucyjnego wynika wprost, że: 1/ zajęcia z dnia 15 grudnia 2010 roku dotyczące składek na FUS, FUZ oraz FGŚP za najstarsze okresy wskazane w zaskarżonej decyzji (w tym za czerwiec 2006 roku) zostały wysłane pod adres: ul. (...) w Ł. i doręczone „przez awizo”, 2/ kolejne zajęcia z dnia 23 listopada 2011 roku dotyczące składek na FUS, FUZ i FGŚP za następne okresy, począwszy od sierpnia 2010 roku, również zostały wysłane pod adres: E. 4/112 w Ł. i odebrane w dniu 9 grudnia 2011 roku, 3/ postanowienie w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego z dnia 15 marca 2016 roku zostało skierowane do płatnika pod adres: E. 4/112 w Ł.. Płatnik składek został więc prawidłowo poinformowany o prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym, adres do korespondencji podany przez płatnika to: ul. (...) w Ł.. Z kolei adres zameldowania Płatnika, to ul. (...) w Ł..

/pismo pełnomocnika ZUS – k.82-84/

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

/stanowisko pełnomocników stron 00:01:37 -00:03:44- płyta CD k. 94/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. K. podlegał ubezpieczonym społecznym i zdrowotnemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie objęty sporną decyzją.

/okoliczność bezsporna /

Zadłużenie wnioskodawcy na dzień 7 listopada 2017r. z tytułu składek nieopłaconych za okres od czerwca 2006 r. do marca 2011 r. wyniosło łączną kwotę 55.524,36 zł (wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień 7 listopada 2017r.), na którą złożyły się następujące zadłużenia:

- na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2006 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 18.265,95 zł należności głównej, odsetki w kwocie 16.559,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 35,20 zł;

- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2007 r. do marca 2011 r. w kwocie 9.472,88 zł należności głównej, odsetki w kwocie 8.262,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 21,30 zł;

- na Fundusz Pracy za okres od lipca 2007 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 1.532,63 zł należności głównej, odsetki w kwocie 1.367,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 8,40 zł.

/ okoliczność bezsporna, a nadto stany należności dla płatnika k. 1 – 5 akt ZUS/.

Na podstawie tytułów wykonawczych z dnia 15 grudnia 2010 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. prowadził przeciwko wnioskodawcy postępowanie egzekucyjne obejmujące m.in. składki za okres od czerwca 2006 roku do lipca 2010 roku. Wnioskodawcy doręczono w trybie awizo z dniem 25 stycznia 2011 roku zawiadomienia o zajęciu wierzytelności oraz tytuły wykonawcze dotyczące należności za w/w okresy wysłane na adres (...)-(...) Ł. ul.(...). Natomiast na podstawie tytułów wykonawczych z dnia 23 listopada 2011 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. prowadził przeciwko wnioskodawcy postępowanie egzekucyjne obejmujące m.in. składki za okres od sierpnia 2010 roku do marca 2011 roku. Wnioskodawca w dniu

19 grudnia 2011 roku otrzymał zawiadomienia o zajęciu wierzytelności oraz tytuły wykonawcze dotyczące należności za w/w okresy, wysłane na adres (...)-(...) Ł. ul.(...).

/tytuły wykonawcze i zawiadomienia wraz z potwierdzeniami odbioru w aktach ZUS/

Postanowieniem z dnia 15 marca 2016 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. w Ł. umorzył postępowanie egzekucyjne toczące się na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących sporne należności - wobec bezskuteczności egzekucji.

/postanowienie z dnia 15.03.2016r w aktach ZUS/

Pismem z dnia 1 września 2017 r. (odebranych przez wnioskodawcę w dniu 21 września 2017 roku – wysłanym na adres Ł. ul (...)) organ rentowy zawiadomił płatnika składek o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określania wysokości należności z tytułu składek, wzywając do złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów.

/pismo k. 6 , potwierdzenie odbioru – k.7 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określił, że J. K. jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, określając wysokość zadłużenia wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji na łączną kwotę 55.524,36 zł, w tym z tytułu składek:

- na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2006 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 18.265,95 zł należności głównej, odsetki w kwocie 16.559,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 35,20 zł;

- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od czerwca 2007 r. do marca 2011 r. w kwocie 9.472,88 zł należności głównej, odsetki w kwocie 8.262,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 21,30 zł;

- na Fundusz Pracy za okres od lipca 2007 r. do stycznia 2011 r. w kwocie 1.532,63 zł należności głównej, odsetki w kwocie 1.367,00 zł plus koszty egzekucyjne w kwocie 8,40 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 23 ust. 1 w/w ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że odsetki będą naliczane nadal, do dnia zapłaty i włącznie z tym dniem.

/decyzja k. 12-12 odwrót akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał przede wszystkim na podstawie zgromadzonych w aktach rentowych i w aktach sprawy dokumentów. Wnioskodawca nie kwestionował, że należności z tytułu składek w spornym okresie nie były opłacane, nie podważał też wysokości zaległych składek ani odsetek za zwłokę. Przedmiotem sporu pozostała kwestia przedawnienia spornych należności, które będzie przedmiotem oceny prawnej Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U.2019r., poz.300), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Na mocy art. 13 pkt 4 powyższej ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z mocy art. 11 ust. 2 ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność, stosownie do art. 18 ust. 8, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe – w myśl art. 20 ust. 1 - stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Obowiązkiem płatnika składek – z mocy art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – jest obliczanie, rozliczanie i opłacanie należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy oraz przysyłanie w wyznaczonym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłacanie składek za dany miesiąc. Dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie termin opłacenia składki za dany miesiąc został określony jako nie później niż do 10 dnia następnego miesiąca /art. 47 ust. 1 pkt. 1/.

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1938 ze zm.) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Według art. 32 powołanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Płatnik składek na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca – dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca – dla pozostałych płatników.

W myśl art. 104b ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) składki na Fundusz Pracy, o których mowa w art. 104 ust. 1, opłaca się za osoby

wymienione w art. 104 ust. 1 pkt 1-3, które nie osiągnęły wieku wynoszącego co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn.

Stosownie do treści art. 24 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należnościami z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne są: składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia oraz dodatkowa opłata.

Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 1-5 w/w ustawy, Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek, ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Na podstawie § 13 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2001 r., Nr 137, poz. 1541, ze zm.) postępowanie egzekucyjne może być wszczęte bez uprzedniego doręczenia upomnienia w przypadkach, gdy należność pieniężna została określona w orzeczeniu.

W rozpoznawanej sprawie sporną była kwestia istnienia po stronie odwołującego się J. K. zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy powstałych za okres od czerwca 2006 roku do marca 2011 roku w łącznej kwocie 55.524,36 zł (wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami upomnienia) obliczonej na dzień wydania decyzji, tj. 7 listopada 2017 roku.

W świetle ustalonego stanu faktycznego i przedstawionych regulacji prawnych uznać należało, iż skarżona decyzja organu rentowego określająca wysokość istniejącego po stronie odwołującego się zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą została wydana prawidłowo i w zgodzie z obowiązującymi przepisami.

Czasowe granice prowadzenia działalności gospodarczej oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej. Istnienie wpisu do ewidencji wprawdzie nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. W sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 KC) spoczywa na ubezpieczonym /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r. sygn. II UK 300/07, niepubl; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. II UK 85/08, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r. sygn. III AUa 802/12, opubl. LEX nr 1271809/.

Wnioskodawca nie kwestionował, że w wymienionym w decyzji okresie czasu od czerwca 2006 roku do marca 2011 roku prowadził działalność gospodarczą, która było dla niego jedynym tytułem do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tym samym z mocy ustawy z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w wymienionym okresie podlega ona obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu, z którym łączy się obowiązek opłacania należnych składek na te ubezpieczenia. Istnienie tego obowiązku nie zależy od osiąganego zysku, czy też straty w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Analiza art. 18 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność została określona inaczej niż w przypadku ubezpieczonych, co do których podstawę tę odniesiono do

przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 4 pkt 9 i 10) lub kwoty uposażenia, wynagrodzenia bądź innego rodzaju świadczenia. W przypadku tych ubezpieczonych obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ich wysokość nie są powiązane z osiągniętym faktycznie przychodem, lecz wyłącznie z istnieniem tytułu ubezpieczenia i zadeklarowaną przez ubezpieczonego kwotą, niezależnie od tego, czy ubezpieczony osiąga przychody i w jakiej wysokości. Taką interpretację przepisu art. 18 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolitą zresztą w judykaturze, zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 grudnia 2007 r. sygn. II UK 106/07 (niepubl.). Przyjęte w art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych rozwiązanie, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla osób prowadzących pozarolniczą działalność stanowi kwota nie niższa niż 60 % prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, zostało wprowadzone wolą ustawodawcy. Niezgodność analizowanego przepisu z Konstytucją nie została przez Trybunał Konstytucyjny stwierdzona.

Pomimo, iż skarżący podtrzymywał swoje odwołanie, to z analizy jego oświadczeń procesowych wynika, że nie powołał żadnych okoliczności mogących służyć zakwestionowaniu skarżonej decyzji w tym wysokości składek i sposobu naliczenia zaległości.

Podkreślenia wymaga, że z chwilą wniesienia odwołania, J. K. stał się stroną postępowania cywilnego, a organ rentowy jego przeciwnikiem procesowym. W postępowaniu tym wnioskodawca był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z wyboru. Podporządkowanie się obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontradyktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów. Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. To strony są dysponentem toczącego się postępowania dowodowego i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Powyższe jasno wynika z art. 3 k.p.c., który wskazuje, że na stronach spoczywa obowiązek dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiania dowodów na ich poparcie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt IV CSK 71/09 (LEX nr 737288) przedstawił pogłębione wywody w przedmiocie ciężaru dowodu, z którymi zgodzić się należy, wskazując, że kwestia ta może być rozpatrywana w aspekcie procesowym i materialnoprawnym. Aspekt procesowy (formalny) dotyczy obowiązków (powinności) stron procesu cywilnego w zakresie przedstawiania dowodów potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy. Wynika on z treści art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. Aspekt materialnoprawny dotyczy natomiast negatywnych skutków, jakie wiążą się z nieudowodnieniem przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 6 k.c.). Przyjmuje się, że przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki, jest nie tyle jej prawem czy obowiązkiem procesowym, co ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. Należy przy tym pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c. W postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kontroli podlega decyzja organu rentowego i ciężar dowodu będzie zależał od rodzaju decyzji. Jeżeli jest to decyzja, w której organ zmienia sytuację prawną ubezpieczonego, to powinien wykazać uzasadniając ją przesłanki faktyczne. W niniejszej sprawie organ rentowy, przeprowadził postępowanie kontrolne, zawiadamiając wnioskodawcę o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy, określając okresy zaległości, kwoty i tytuły. Wnioskodawca w toku postępowania przed organem rentowym nie wykazał faktu zapłaty powyższych należności, a więc organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Zatem jeżeli organ rentowy określił zaległość poprzez dokładne wskazanie okresów i kwot należności, to w postępowaniu sądowym skarżący zobowiązany był do odniesienia się do tych okoliczności (art. 221 k.p.c.) oraz wykazania faktów przeciwnych, niż wskazane przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Poza tym, po wniesieniu odwołania od decyzji, Sąd zobligowany jest uwzględnić dalsze reguły dowodowe przewidziane w k.p.c. (art. 213 § 1 k.p.c., art. 228 § 1 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 231 k.p.c.).

Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie toczy się od nowa, lecz stanowi kontynuację uprzedniego postępowania przed organem rentowym. Z tej przyczyny obowiązkiem strony wnoszącej odwołanie jest ustosunkowanie się do twierdzeń organu rentowego ze wszystkimi konsekwencjami wynikającymi z art. 232 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011r., II UK 69/11, LEX nr 1108830).

W przedmiotowej sprawie, wnioskodawca od początku był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który nie zakwestionował wysokości zaległości, a zatem Sąd Okręgowy przyjął, że wysokość zobowiązania i zadłużenia stanowiącą podstawę do obliczenia kwoty z tytułu zaległych składek i odsetek jest prawidłowa.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez odwołującego zarzutu przedawnienia należności podnieść należy, że należności z tytułu składek, tj. składki, odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata, których płatnik składek nie uregulował w terminie, podlegają przymusowemu ściągnięciu w postępowaniu administracyjnym, pod warunkiem że nie uległy przedawnieniu. Instytucja przedawnienia należności z tytułu składek została uregulowana w art. 24 ust. 4-6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W przeciwieństwie do przedawnienia roszczeń cywilnoprawnych, przedawnienie należności z tytułu składek powoduje wygaśnięcie zobowiązania wobec Zakładu. Powyższe oznacza, że po upływie terminu przedawnienia Zakład nie może dochodzić tych należności, ale również płatnik składek po upływie tego, nie może dobrowolnie ich opłacić. Komentowany przepis nie odnosi się w żadnej mierze do przepisów regulujących zasady ustalania podstawy wymiaru składek, ponieważ korzystając ze swoich uprawnień, Zakład może wydać decyzję ustalającą prawidłowe podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w każdym czasie.

Zgodnie z brzmieniem art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, termin przedawnienia należności z tytułu składek liczy się od upływu terminu wymagalności, który w relacjach płatnik składek - ZUS następuje w terminie płatności, przypadając (w zależności od rodzaju płatnika) na 5., 10. lub 15. dzień następnego miesiąca. "Istnienie instytucji przedawnienia należności z tytułu składek uzasadnione jest koniecznością porządkowania wzajemnych stosunków na linii płatnicy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych i wyeliminowaniem tych roszczeń w stosunku do płatników, których w określonym czasie, przy użyciu określonych w przepisach instrumentów nie udało się zrealizować"

Termin przedawnienia należności z tytułu składek od momentu wejścia w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ulegał zmianom.

Od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. termin przedawnienia należności z tytułu składek wynosił 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się one wymagalne. Do dnia 31 grudnia 2002 r. termin przedawnienia tych należności wynosił

5 lat. Ponieważ przepisy wprost nie stanowiły, czy do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003 r. i nie uległy przedawnieniu do dnia

31 grudnia 2002 r. stosuje się 10-letni termin przedawnienia, istniały w tym zakresie wątpliwości. Wątpliwości te ostatecznie rozwił Sąd Najwyższy, który w uchwałach z dnia 2 lipca 2008 r., II UZP 5/08 oraz z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08 stanął na stanowisku, że do takich należności z tytułu składek stosuje się 10-letni termin przedawnienia.

Z dniem 1 stycznia 2012 r., na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców - zmieniającego treść art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skrócony został okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne z 10 do 5 lat. Ponieważ bieg przedawnienia spornych należności składkowych rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kluczowe znaczenie ma art. 27 powyższej ustawy regulujący zagadnienia intertemporalne. Zgodnie z jego ust. 1, do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Wedle zatem zasady wynikającej z tego przepisu do należności składkowych nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012 r. (według starych zasad z zastosowaniem 10-letniego okresu przedawnienia) ma zastosowanie 5-letni termin przedawnienia, z tym jednakże bardzo istotnym

zastrzeżeniem, że liczy się go nie od daty ich wymagalności, tak jak o tym stanowi art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ale od dnia

1 stycznia 2012 r. Wyjątek od tej zasady ustanawia ust. 2 przywołanego przepisu, stosownie do którego jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Powołana regulacja oznacza, że wybór odpowiedniego terminu przedawnienia 5-letniego (liczonego od dnia 1 stycznia 2012 r.) lub 10-letniego (liczonego od daty wymagalności składki) - zależy od tego, który z nich upłynie wcześniej.

Należy zaznaczyć, że do składek na ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, mają zastosowanie terminy przedawnienia odnoszące się do składek na ubezpieczenia społeczne. Co do tych ostatnich wynika to z art. 19 ust.2 ustawy z 29 grudnia 1993r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 2002r. Nr 9, poz. 85 ze zm.) i art. 30 ust.2 ustawy z 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 158, poz. 1121 ze zm.). Natomiast co do składek na ubezpieczenie zdrowotne, to kwestię ich przedawnienia w okresie od 1 stycznia 1999r. do 31 marca 2003r. regulował przepis art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 6 lutego 1997r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U 1997r. Nr 28 poz. 153 ze zm.), zgodnie z którym należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegały przedawnieniu z upływem 5 lat licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna. Przy czym ust. 3 tego przepisu stanowił, że w przypadku przerwania biegu terminu przedawnienia należności z tytułu składek przedawniają się najpóźniej po 10 latach od terminu ich wymagalności. Za zdarzenie prawne powodujące przerwanie biegu terminu przedawnienia przepis określał: odroczenie terminu płatności, rozłożenie spłaty należności na raty, każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik.

Od dnia 1 kwietnia 2003r. do przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne zastosowanie miał art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2003r. o powszechnym ubezpieczeniu w NFZ (Dz. U. 2003r., Nr 45 poz. 391 ze zm.). Przepis ten brzmiał identycznie, jak art. 28 ust. 2 i 3 ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, a więc regulacja w tym zakresie nie uległa zmianie. Ustawą z dnia

20 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004, Nr 121 poz. 1264), z mocą obowiązującą od 1 lipca 2004r., przepis art. 33 ust. 2 w/ w ustawy został zmieniony stanowiąc, że należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. po upływie 10 lat. licząc od dnia, w którym stały się wymagalne w zw. z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W przypadku składek na Fundusz Pracy stosownie do treści art. 56 obowiązującej do 30 kwietnia 2004 r ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r Nr 58, poz. 514 ze zm.) oraz art. 107 ustawy z dnia

20 kwietnia 2004 r o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.), obowiązującej od 1 maja 2004 r, składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenie społeczne.

Skoro do składek na ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, mają zastosowanie terminy przedawnienia odnoszące się do składek na ubezpieczenia społeczne, to należy odwołać się do art. 24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia egzekwowanych należności na podstawie art. 24 ust. 5b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 24 ust. 5b ustawy bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Za czynności zmierzające do wyegzekwowania należności z tytułu składek uznaje się takie czynności, z których treści lub uzasadnienia wynika bezpośrednio, iż zmierzają one do ściągnięcia należności. Nie ulega wątpliwości Sądu, że czynnością taką może być doręczenie odpisu tytułu wykonawczego, czy zawiadomienia o zajęciu składnika majątkowego; podjęcie tych czynności wiąże się bowiem z wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a zatem służy wyegzekwowaniu należnych składek.

Z akt administracyjnych sprawy wynika, iż wobec skarżącego było prowadzone postępowanie egzekucyjne. Jego podstawą były tytuły wykonawcze wystawione w dniach 15 grudnia 2010 roku i 23 listopada 2011 roku, a zatem przed upływem 10 letniego terminu przedawnienia dla spornych składek na rzecz ZUS. Wnioskodawcy doręczono w trybie awizo z dniem 25 stycznia 2011 roku zawiadomienia o zajęciu wierzytelności oraz tytuły wykonawcze dotyczące należności za okresy od czerwca 2006 roku do lipca 2010 roku, wysłane na adres (...)-(...) Ł. ul.(...). Natomiast płatnik w dniu 19 grudnia 2011 roku otrzymał zawiadomienia o zajęciu wierzytelności oraz tytuły wykonawcze dotyczące należności za okresy od sierpnia 2010 roku do marca 2011 roku, wysłane na adres (...)-(...) Ł. ul.(...).

W tym miejscu podkreślić należy, że w toku niniejszego postępowania odwołujący podnosił, że jedynym prawidłowym adresem, na który winna być kierowana korespondencja to właśnie ul. (...), (...)-(...) Ł., natomiast w jego ocenie cała korespondencja adresowana do niego w niniejszej sprawie kierowana była na adres: ul. (...), który nie jest adresem zamieszkania, ani adresem zameldowania, ani tym bardziej adresem korespondencyjnym dłużnika. Skarżący wskazał nadto, że organ rentowy miał wiedzę w zakresie aktualnego adresu korespondencyjnego dłużnika, tj. przy ul. (...), (...)-(...) Ł., bowiem część korespondencji, w tym odebrane przez J. K. „zawiadomienie o wszczęciu postępowania” z dnia 1 września 2017 r. skierowane zostało przez organ na ten właśnie jedyny prawidłowy adres zamieszkania dłużnika.

Wbrew twierdzeniom skarżącego - z załączonej dokumentacji akt administracyjnych wynika więc, że zawiadomienia o zajęciu wierzytelności oraz tytuły wykonawcze były doręczane na prawidłowy adres – zgodnie z żądaniem wnioskodawcy, tj. ul. (...), (...)-(...) Ł..

Z uwagi na brak majątku, w dniu 15 marca 2016r Urząd Skarbowy wydał postanowienie w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego i zwrócił tytuły wykonawcze z protokołem nieściągalności.

W stosunku do należności objętych zaskarżoną decyzją, obejmujących okres czasu od czerwca 2006 roku do marca 2011 roku, bieg wówczas obowiązującego dziesięcioletniego terminu przedawnienia, został więc zawieszony na okres czasu od

25 stycznia 2011 roku do 15 marca 2016 roku. (w przypadku należności za okres od czerwca 2006 roku do lipca 2010 roku) i na okres czasu od 19 grudnia 2011 roku do dnia 15 marca 2016 roku (w przypadku należności za okres od sierpnia 2010 roku do marca 2011 roku). Jak słusznie wskazał bowiem pełnomocnik ZUS między terminem wymagalności najstarszej zaległości objętą zaskarżoną decyzją (czerwiec 2006 roku), a początkiem zawieszenia biegu terminu przedawnienia, to jest dniem 25 stycznia 2011 roku, upłynęło niewiele ponad cztery i pół roku. Po zakończeniu postępowania egzekucyjnego z pierwotnie obowiązującego okresu przedawnienia pozostało niewiele ponad pięć lat. Od

16 marca 2016 roku biegnie w stosunku do tej wierzytelności nadal okres przedawnienia, ale nie wynosi on ponad pięć lat, tylko dokładnie pięć lat, które należy liczyć od tego dnia. Skrócenie o kilka miesięcy okresu przedawnienia w stosunku do wierzytelności za czerwiec 2006 roku jest związane z wejściem w życie od dnia 1 stycznia 2012 roku nowych przepisów o pięcioletnim okresie przedawnienia liczonym od dnia, w którym wierzytelność stała się wymagalna. Nowy pięcioletni okres przedawnienia stosuje się także wobec składek, które stały się wymagalne przed 1 stycznia 2012 roku, ale jego bieg rozpoczyna się w dniu 1 stycznia 2012 roku. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem

1 stycznia 2012 roku nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Kwestię obliczenia okresu przedawnienia wskazanego do należności za czerwiec 2006 roku należy analogicznie stosować do wszystkich wskazanych w zaskarżonej decyzji należności z późniejszym terminem wymagalności.

Podsumowując, wszystkie składki pozostają nadal wymagalne, co oznacza prawidłowość zaskarżonej decyzji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawcy, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3

k. p. c. w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265)

i zasądził od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału

w Ł. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczącej odwołania od decyzji organu rentowego stwierdzającej zobowiązanie do zapłaty składek na fundusz ubezpieczeń społecznych, fundusz ubezpieczeń zdrowotnych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w określonych w decyzji kwotach wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym powinno być ustalane na podstawie § 6 rozporządzenia – obecnie § 2 rozporządzenia (tak uchwała SN z 7.05.2013 r. I UZP 1/13). Do obliczenia wartości przedmiotu sporu nie uwzględniono kwoty odsetek zgodnie z treścią art. 20 kpc.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

24.07.2019